

FBJE 166.111

De Dienaar Gods **JOSEMARÍA
ESCRIVÁ DE BALAGUER**

Stichter van het Opus Dei **Universidad de Navarra
Servicio de Bibliotecas**

INFORMATIEBULLETIN Nr. 5. BRUSSEL

Monseigneur Josemaría Escrivá de Balaguer y Albas werd op 9 januari 1902 in Barbastro (Spanje) geboren. Hij volgde de middelbare school in Barbastro en Logroño, deed de kerkelijke studies aan de Pauselijke Universiteit van Saragossa waar hij het licentiaat in de theologie behaalde. Later, in Rome, zou hij promoveren. Hij studeerde rechten aan de Universiteit van Saragossa en behaalde het doctoraat aan die van Madrid. In 1960 ontving hij het doctoraat *honoris causa* aan de Faculteit van filosofie en letteren aan de Universiteit van Saragossa. Hij was de eerste grootkanselier van de Universiteiten van Navarra in Spanje, en van Piura in Peru.

Na zijn priesterwijding op 28 maart 1925 begon hij in parochies op het platteland zijn pastoraal werk, dat hij vanaf 1927 in de armenwijken en ziekenhuizen van Madrid voortzette. Enkele jaren later werd hij rector van het Koninklijk Patronaat van St. Elisabet, eveneens in Madrid, welke taak hij tot 1946 — toen hij naar Rome verhuisde — vervulde.

Hij was consultor van verschillende pauselijke commissies en congregaties van de H. Stoel, pauselijk huisprelaat en lid van de Romeinse Academie voor Theologie.

Op 2 oktober 1928 stichtte hij te Madrid het Opus Dei, een weg ter heiliging midden in de wereld en een bron van diep christelijk leven in alle milieus. Op 14 februari 1930 stichtte hij de vrouwelijke afdeling van het Opus Dei en op 14 februari 1943 — binnen het Opus Dei zelf — het Priesterlijk Genootschap van het Heilig Kruis. Het Opus Dei ontving op 16 juni 1950 de definitieve goedkeuring van de H. Stoel; en op 28 november 1982 werd het opgericht als persoonlijke Prelatuur, een juridische vorm die door het tweede Vaticaanse Concilie in het Kerkelijk Recht was ingevoerd, en die door Mgr. Escrivá de Balaguer voor het Opus Dei was gewenst en voorzien.

Steeds met gebed en boete, en met een aanhoudende en volle overgave aan de wil van God, heeft de Vader — zoals wij, zijn dochters en zonen, en duizenden andere mensen van elke levensstaat hem noemen — een impuls gegeven aan de uitbreiding van het Opus Dei over heel de wereld, en het gedurende 47 jaar geleid. Toen de Stichter zijn ziel aan God teruggaf, was het Opus Dei al verspreid over de vijf werelddelen en telde meer dan 60.000 leden van 80 nationaliteiten, in dienst van de Kerk met dezelfde geest van volledige eenheid en achting voor de Paus en de Bisschoppen, die Mgr. Escrivá de Balaguer zelf altijd had beleefd en die hij zijn kinderen had ingeprent.

De Heilige Mis was bron en middelpunt van het innerlijk leven van de stichter van het Opus Dei. Hij was zich er diep van bewust dat hij kind van God was, en dat bracht hem ertoe in alles de meest volledige vereenzelving met Jezus Christus te zoeken; een tedere en sterke devotie tot de heilige Maagd en Sint Jozef, evenals een voortdurende en vertrouwelijke omgang met de heilige engelbewaarders te hebben, en overal op aarde vrede en vreugde te zaaien.

Herhaaldelijk had Mgr. Escrivá zijn leven aan God opgedragen voor de Kerk en de Paus. De Heer heeft dit offer aanvaard, en op 26 juni 1975 gaf de Vader in zijn werkkamer in Rome zijn ziel terug aan God, met dezelfde eenvoud die heel zijn bestaan heeft gekenschetst.

Zijn lichaam rust in de crypte van de kapel van O.L. Vrouw van de Vrede — viale Bruno Buozzi 75, Rome —, voortdurend begeleid door het gebed en de dankbetuigingen van zijn dochters en zonen, en van ontelbaren die door het voorbeeld en de leer van de Stichter van het Opus Dei dichter tot God zijn gekomen. Het zalig- en heiligverklaringsproces van Mgr. Escrivá is op 12 mei 1981 in Rome begonnen.

Voorpagina: *Mgr Escrivá de Balaguer begroet een zieke in Islabe in de buurt van Bilbao (Spanje) op 12 oktober 1972.*

Het Sacrament van de vergeving

Mgr. Josemaría Escrivá de Balaguer ontving van God de opdracht om het Opus Dei te stichten, dat de mensen weer bewust zou moeten maken van de algemene roeping tot heiligheid. De stichter van het Opus Dei leerde dat de weg naar de heiligheid juist daarin bestaat, dat iedereen elke dag met zichzelf strijd voert *tegen alles wat in zijn leven niet van God is* ⁽¹⁾, opdat hij vervuld wordt van Christus' liefde. *Levensbeschrijvingen van heiligen die uit naïviteit, maar ook door een gebrekkige kijk op ons geloof hun helden zo voorstellen alsof ze vanaf de moederschoot in de genade waren bevestigd, zijn mij nooit bevallen. Neen, de ware levensgeschiedenissen van de christelijke heiligen lijken precies op de onze: ze worstelden en wonnen, ze worstelden en verloren. En daarna trokken ze vol berouw wéér ten strijde* ⁽²⁾. God wil dat wij heilig zijn, maar Hij kent onze zwakheden en geeft ons de middelen om deze te overwinnen: *Jezus heeft begrip voor onze zwakheid en trekt ons naar zich toe als over een hellend vlak. Hij verwacht alleen dat wij altijd weer ons best doen om elke dag een beetje hoger te komen* ⁽³⁾.

Dit christelijk streven vereist nederigheid: erkenning van onze eigen onvolmaaktheid en een diep vertrouwen op Gods genade. Daarom benadrukt de stichter van het Opus Dei in zijn verkondiging onvermoeibaar het belang en de noodzaak van het boetesacrament op de weg naar onze persoonlijke heiliging. Zijn voorbeeld en zijn woord hebben er op beslissende wijze toe bijgedragen dat duizenden mensen over heel de wereld zich in geloof en liefde openstelden voor het boetesacrament en het gingen zien als een schat van Gods barmhartigheid, aan de Kerk toevertrouwd.

Daar wij onderweg zijn, is het niet te vermijden dat wij bij het voortgaan het stof van de weg doen opwarrelen. Wij zijn schepselen vol gebreken. Het lijkt mij zelfs dat er in onze ziel altijd zwakke plekken moeten zijn als schaduw, als een donkere achtergrond, waartegen de genade Gods en ons pogen aan dit goddelijk geschenk te beantwoorden des te glanzender afsteken. En dit schaduwcontrast maakt ons menselijker, deemoediger, begripvoller en edelmoediger ⁽⁴⁾. De ervaring van onze eigen talrijke onvolmaaktheden moet niet tot pessimisme leiden maar tot een vast vertrouwen in de barmhartigheid van God, onze Vader: *God wordt onze ongetrouwheden niet moe. Onze Vader in de Hemel vergeeft iedere belediging, zodra het kind opnieuw tot Hem terugkeert, wanneer het spijt krijgt en om vergeving vraagt. Onze Heer is zozeer Vader, dat Hij onze wens om vergiffenis vóór is en ons met open armen tegemoet treedt, vol van zijn genade (...).*

Het menselijk leven is in zekere zin een voortdurend terugkeren naar het huis van onze Vader. Terugkeren door middel van het berouw, deze bekering van het hart, die de wens veronderstelt te veranderen, het vaste besluit ons leven te beteren, en dat zich derhalve manifesteert in daden van offer en overgave. Terugkeren naar het huis van de Vader, door middel van dat sacrament van de vergeving, waardoor wij bij het bekennen van onze zonden ons met Christus bekleden, en zó worden tot zijn broeders, leden van het gezin van God (5).

Wie beseft dat hij een kind van God is, kent ook geen moedeloosheid: *Vooruit, wat er ook gebeurt! Grijp de hand van de Heer vast en bedenk dat God geen veldslagen verliest. Wanneer je je eens van Hem verwijdert, reageer dan met de nederigheid om te beginnen en opnieuw te beginnen; dagelijks of zelfs meermalen per dag als de verloren zoon terugkomen en je rouwmoedige hart in orde brengen in het wonder van Gods liefde — want de Biecht is immers niets anders. Door dit wonderbaar Sacrament reinigt de Heer je ziel en vervult je met vrede en kracht, opdat je in de strijd niet moe wordt en steeds weer tot God terugkeert, ook al schijnt alles duister voor je te zijn (6).*

De Dienaar Gods moedigde de mensen aan om met een akte van geloof tot de Biecht te naderen, met de overtuiging namelijk dat zij als Sacrament niet alleen een menselijke hulp of een psychologisch zinvolle uitlaatklep is voor heel wat noden, maar een goddelijke gebeurtenis, een kinderlijk gesprek met God, onze Vader en Heer: *De sacramentele biecht is geen menselijke dialoog maar een gesprek met God. De Biecht is een rechtbank van veilige en goddelijke gerechtigheid. Het is vooral een rechtbank van barmhartigheid (7). De Biecht is een liefdevolle uiting van de goddelijke goedheid en de barmhartigheid van Jezus Christus, die als Vader en Broer ons verontschuldigt, vergeeft... Het is iets wonderlijks neer te knielen en van de Heer te horen — want de priester is Christus zelf —: Ik ontsla je van je zonden, ik vergeef je (8).*

De Dienaar Gods herinnerde de mensen er steeds aan dat *de heiligheid iets persoonlijks is en dat ook de zonde persoonlijk is; daarom moet ook het geneesmiddel persoonlijk worden toegepast (9)*, en wel in een zeer vertrouwde ontmoeting met de Heer, waar een zorgvuldige voorbereiding aan vooraf moet gaan. Mgr. Escrivá wees altijd weer op ieder van de delen waaruit het Sacrament van de boete is samengesteld: het gewetensonderzoek, het berouw, het voornemen dat de wil tot verbetering en het vermijden van de gevaarlijke gelegenheden tot zonde omvat, de persoonlijke belijdenis van de zonden in de oorbiecht en het volbrengen van de boete. Hij gaf de verzekering dat ieder die probeert in de vereiste gesteltenis te biechten, een steeds dieper inzicht krijgt in de liefdevolle zorg van God voor zijn aardse levensweg: *Wat moeten wij dankbaar zijn tegenover God, onze Heer, voor het Sacrament van zijn barmhartigheid! Ik sta verbaasd, ik ben diep bewogen! Een God die vergeeft, lijkt voor mij zozeer op een vader en een moeder tegelijk, dat ik uit dankbaarheid en van vreugde zou willen huilen! Wat zou er van ons worden zonder Zijn vergeving? (10)*

De woorden van Mgr. Escrivá liepen altijd weer uit op de aansporing om het boetesacrament te ontvangen. Hijzelf biechte iedere week en — vanuit zijn fijngevoelige liefde, niet uit scrupules — dikwijls ook vaker: *God, die ons zuivert, ons reinigt, ons opbeurt... Ontroert dat jullie niet? Gaat biechten, want dat sacrament dient er niet alleen voor om de grote of de dagelijkse zonden of ook onze gebreken te vergeven; het heeft evenzeer tot doel om ons te sterken, onze ziel met genade te vullen en ons aan te sporen, opdat wij sneller op onze weg vooruitkomen; de Biecht zal onze strijd en de overwinning nog meer vergemakkelijken en ons zo vormen, dat wij het klaarspelen deugdzaam te leven en de zonde te verafschuiven (11).* Maar wanneer de Biecht verwaarloosd wordt, dan verzwakt de ziel; het geweten verduistert tot het geen onderscheid meer weet te maken tussen goed en kwaad; het geloof en de liefde nemen af en de mens is weerloos overgeleverd aan de storm van de hartstochten.

Heel nadrukkelijk vestigde hij de aandacht op de oprechtheid: *Die komt bij het biechten onmiddellijk ter sprake! Bereidt jullie je voor op de Biecht, zodat ze kort, concreet, duidelijk en volledig is* ⁽¹²⁾. *Zodra wij ons hart geopend en grondig gereinigd hebben, doordat wij berouwwol en met een goed voornemen alles wat ons dwars zit, alles waarvan wij niet zouden willen dat het bekend werd, gezegd hebben — wat een vrede volgt er dan, wat een vreugde!* ⁽¹³⁾.

Hij drong er op aan om de nauwe band tussen het boetesacrament en de Eucharistie goed te bezien: *Laat niet na dikwijls te communiceren, maar gaat eerst biechten, wanneer iets je ziel bezwaart. Gaat nooit te communie zonder zuivere gedachten, zonder een rein geweten: want dat zou verschrikkelijk zijn!* ⁽¹⁴⁾

Wanneer de Dienaar Gods het boetesacrament beschouwde, dan sprak hij ook dikwijls tegelijk over de vrede en het blijde vertrouwen, die God schenkt aan degene die het Sacrament van vergeving zoekt. Schaduwen verdwijnen, de ziel wordt rustig: *daarna moet men alles vergeten zoals God alles vergeet* ⁽¹⁵⁾. *God overwint in dit arme lichaam, in deze arme ziel, in dit arme hart van mij* ⁽¹⁶⁾. *Degenen die reeds lang niet meer gebiecht hebben, zullen zich gelukkig voelen nadat zij zich gereinigd hebben. Zij zullen begrijpen dat het leven toch een andere zin heeft, dat zij tot iets hogers geroepen zijn op aarde* ⁽¹⁷⁾. Christenen kunnen *zaaiers van vrede en vreugde* ⁽¹⁸⁾ onder de mensen worden, wanneer Gods genade in hen woont. Het apostolaat — de plicht die ons is opgedragen om andere mensen tot een ontmoeting met Christus te brengen — is ook gericht op het boetesacrament en vindt daarin de garantie van haar doeltreffendheid. Een mens helpen om te gaan biechten en daarin de vrede van Gods barmhartigheid te ervaren — dat is een buitengewoon belangrijk bewijs van vriendschap.

De Dienaar Gods als 15-jarige

⁽¹⁾ *Als Christus nu langs komt*, nr. 73.
⁽²⁾ Id. nr. 76.
⁽³⁾ Id. nr. 75.
⁽⁴⁾ Id. nr. 76.
⁽⁵⁾ Id. nr. 64.
⁽⁶⁾ *Amigos de Dios*, nr. 214.
⁽⁷⁾ *Als Christus nu langs komt*, nr. 78.
⁽⁸⁾ *Registro Histórico del Fundador* (Historisch Register van de Stichter) 20760, pag. 672 (afgekort: RHF).
⁽⁹⁾ Id. pag. 674.

⁽¹⁰⁾ Id. pag. 669.
⁽¹¹⁾ Id.
⁽¹²⁾ RHF 20101, pag. 19.
⁽¹³⁾ RHF 20760, pag. 667.
⁽¹⁴⁾ RHF 20771, pag. 284.
⁽¹⁵⁾ RHF 20161, pag. 419.
⁽¹⁶⁾ RHF 20760, pag. 418.
⁽¹⁷⁾ RHF 20771, pag. 290.
⁽¹⁸⁾ *Als Christus nu langs komt*, nr. 168.

Het licht van de goede leer

Laten wij in dit arme leven van nu de kelk van pijn en smart tot de laatste druppel leegdrinken (...). Wat geeft het te lijden als men dat doet om te troosten, om welgevallig te zijn aan God onze Heer, in de geest van herstel, verenigd met Hem in zijn Kruis; kortom: als men lijdt uit liefde?... (1). Toen de stichter van het Opus Dei deze woorden schreef — dat moet in december 1932 of nog eerder geweest zijn —, wijdde hij zich al enkele jaren met een edelmoedige overgave aan de armen en zieken van Madrid. In vorige uitgaven van het *Informatiebulletin* hebben wij deze kant van het werk van de Dienaar Gods getoond: zijn vurig verlangen naar vereniging met het Kruis van Christus bracht hem ertoe diegenen te troosten die zich in de meest miserabele levensomstandigheden bevonden. Met christelijke broederlijkheid leed hij onder de ellende en verlatenheid die hij in de meest extreme vorm aantrof, en spande zich in al die hulpbehoevenden de schat van de sacramenten, het troostende woord van de priester en de warmte van de dienende liefde te brengen.

Tegelijk was het voor de Dienaar Gods duidelijk geworden, dat er een nog grotere ellende viel te genezen: de godsdienstige onwetendheid, de onverschilligheid tegenover God en de naaste, de onbekendheid met de waarden en de eisen van de christelijke roeping. *Men kan gerust zeggen dat de grootste vijand van God de onwetendheid is, want God wordt pas dan bemind wanneer men Hem kent. Onwetendheid is de oorzaak van zoveel kwaad en een grote hinderpaal voor het heil van de zielen (2).* Daarom zag Mgr. Escrivá de inspanning om het licht van de christelijke geloofsleer overal te verspreiden *als een fundamentele plicht van liefde voor het geweten van de katholieke (3).* Reeds in de eerste jaren van zijn priesterschap wijd-

de hij zich onvermoeibaar aan deze taak.

Sinds hij in juni 1927 de taak van aalmoezenier voor de zieken op zich had genomen, zocht hij geregeld de armenwijken van Madrid op, om zich ook bezig te houden met de priesterlijke zorg voor de kinderen van de scholen die door de *Damas Apostólicas del Sagrado Corazón* (Apostolische Dames van het H. Hart) werden geleid. Ieder jaar deden daar ongeveer vierduizend kinderen hun Eerste H. Communie. Don Josemaría gaf hun lessen en praatte met ieder van hen persoonlijk. Vooral hielp hij hen met de voorbereiding op de Biecht.

In 1975 kwam hij nog eens vol vreugde terug op het werk van die jaren: *Ik heb het op mijn geweten — en ik zeg het met trots — dat ik vele duizenden uren besteed heb om in de armenwijken van Madrid kinderen biecht te horen. Ik zou dat in alle grote steden, in de meest verlaten en troosteloze krottenwijken van de wereld hebben willen doen. Zij kwamen met vieze gezichten. Eerst moesten hun snotneuzen worden schoongeveegd voordat we hun zielen een beetje konden schoonmaken (4).*

Toen de Dienaar Gods in juli 1931 het werk als zielzorger voor de ziekenhuizen had neergelegd, ging hij door met zijn diepgaande werk om het zaad van de goede leer overal te brengen. Zo bezocht hij reeds in 1932 het Madrileense tehuis «Porta-Coeli» in de Garcia de Paredesstraat, hoorde biecht en gaf godsdienstlessen aan de jongens die in dat huis waren ondergebracht. Zich offer noch tijd besparend spoedde hij zich dáár heen waar geestelijke hulp nodig was.

In maart 1932 werd het godsdienstondericht op de staatsscholen van Spanje afgeschaft. In deze toestand vroegen enkele gezinnen aan Don Josemaría hun kinderen katechismussen te geven. Het toenmalige dienst-

Het Tehuis Porta-Coeli. Hier verrichtte de Dienaar Gods in het begin van de jaren dertig een deel van zijn katechetische activiteit.

meisje van een van deze gezinnen — nu kloosterzuster bij de « Dienstmaagden van Maria » — herinnert zich nog die lessen, welke Don Josemaría in 1932-33 voor acht kinderen uit dat huis gaf: « Als ik het me goed herinner, kwam Don Josemaría tweemaal in de week, 's woensdags en zaterdags, tussen vijf en zes uur 's middags. Het hele jaar door werd er les gegeven met uitzondering van juli en augustus (...). Hij was heel vriendelijk en blij, en de kinderen, waaronder echt nog kleintjes zaten, hadden er zoveel plezier in, dat wij hem niet weg wilden laten gaan. De tijd vloog om en aan het eind van de les klaagden wij altijd dat hij al weer zo gauw weg moest (...). Bij hem voelden wij ons echt op ons gemak. Hij gebruikte afbeeldingen om de katechismus uit te leggen, over de Tien Geboden, de Sacramenten, enz. De kinderen kropen dichterbij om die goed te kunnen bekijken » (5).

Tegelijkertijd pakte de Stichter van het Opus Dei zijn apostolaat onder intellectuelen krachtiger aan en begon voor studenten bijeenkomsten te organiseren om hun geestelijke vorming te geven. De eerste van deze

bijeenkomsten had plaats op 21 januari 1933 in een vertrek van Huize Porta-Coeli, dat de zusters hem op zijn verzoek ter beschikking hadden gesteld. Slechts drie studenten in de medicijnen waren komen opdagen. In 1975 merkte de Dienaar Gods daarover op: *Er kwamen er maar drie. Wat een tegenvaller, nietwaar? Nee! Ik was erg optimistisch, zeer tevreden, ging de kapel van de zusters binnen, plaatste Ons Heer in de monstrans en gaf die drie de zegen. En het was net alsof Jezus, onze God en Heer, er driehonderd zegende, driehonderdduizend, dertig miljoen, drie miljard... blanke, zwarte, gele mensen, van alle mogelijke kleuren en combinaties die de menselijke liefde voort kan brengen. En toch is mijn voorstelling toen nog te kort geschoten, want nu, na een halve eeuw slechts, is zij reeds werkelijkheid. Ik ben te kort geschoten in mijn verwachtingen want de Heer is veel edelmoediger geweest* (6).

Vanaf de eerste dag wilde de stichter van het Opus Dei dat bij deze lessen een beeltenis van Maria voorzat, waarmee iets bijzonders aan de hand was: het ging om het titelblad van een verscheurde katechismus, dat hij in Los Pinos op een van zijn tochten door de Madrileense armenwijken naast een boomstronk op de grond zag liggen en had opgehaald. Als teken van eerherstel had hij die afbeelding op een fluwelen achtergrond laten inlijsten.

De studenten wilden graag een persoonlijk gesprek met Don Josemaría — meestal bij zijn moeder thuis, die sinds 1932 op een etage in de Martínez Camposstraat woonde —, en door die geestelijke leiding kwamen zij op heel natuurlijke wijze tot een dieper innerlijk leven. Tijdens deze gesprekken liet hij hen de grootheid en de diepte ontdekken van de christelijke roeping, in praktijk gebracht te midden van ieders dagelijkse bezigheden. De Dienaar Gods gaf hun moed om in hun toewijding aan de mensen edelmoedig te zijn en zo de bekrompenheid te overwinnen van een christendom dat zich beperkte tot een simpele reeks vroomheidsoefeningen, « toegevoegd » aan het dagelijkse leven.

De jongelui die zich bij hem aansloten, en ook hun vrienden, moesten een degelijke christelijke vorming krijgen. Daarom zorgde hij ervoor dat zij de geloofsleer grondig bestudeerden om die dan ook aan anderen te kunnen doorgeven. Tevens organiseerde hij met

hen de catechese voor kinderen van de buitenwijken van de hoofdstad. De eerste van deze catechismuslessen begon twee weken na die eerste bijeenkomst in Porta-Coeli, en wel daar waar de Dienaar Gods dat catechismusblaadje gevonden had met de afbeelding van Maria erop, in Los Pinos. Enkele dagen tevoren had Don Josemaría, ondanks de voor Madrid ongewoon hoge sneeuw op de straten, de « School van de Goddelijke Verlosser » bezocht om de lessen te regelen. Een van de acht zusters die toen voor de school zorgden, herinnert zich nog het volgende: « Op een morgen — die ik me goed kan herinneren, omdat het heel hard gesneeuwd had en alles nog wit was — zagen wij vanuit de recreatiezaal op de bovenste etage hoe twee priesters in toog en cape naar de school toe kwamen. Het was nog vroeg, de weg helemaal wit en ongerept — later werd alles modder —, toen Don Josemaría daar aankwam met een andere priester bij zich, Don Lino, en om toestemming vroeg voor het organiseren van de catechese op onze school (7).

De zondag waarop die catechismusles begon, stroomde het van de regen. Dit, samen met de sneeuw van de afgelopen dagen, maakte die modderwegen nauwelijks begaanbaar.

Don Josemaría had de moeilijkste en meest verwaarloosde buurt uitgezocht die hij maar kon vinden. In de beschrijving van een van de toenmalige leerlingen staat het zo: « De School van de Goddelijke Verlosser was een van de nieuwste stichtingen (1927) van de Zusters van de Christelijke Leer (...). Ze stond in de wijk Los Pinos. Men had de meest achtergestelde omgeving uitgezocht om zoveel mogelijk gezinnen die in armoedige omstandigheden verkeerden, te helpen. De hele wijk bood een ellendige aanblik, en bestond voornamelijk uit hutjes opgebouwd met platen blik. Omdat de school in een dal lag, vormde zij bij regen een beek van het water dat van de hellingen omlaagstroomde. Daarom werd ze door de mensen in die wijk « School van de Beek » genoemd. Ik wil hiermee zeggen dat ze moeilijk te vinden en te bereiken was; auto's konden daar niet komen en de laatste metrohalte was ver weg (8). »

Maar dat waren niet de moeilijkste hindernissen die overwonnen moesten worden. « De sfeer in de wijk Los Pinos », vertelde de kloosterzuster, « was zeer vijandig gezind;

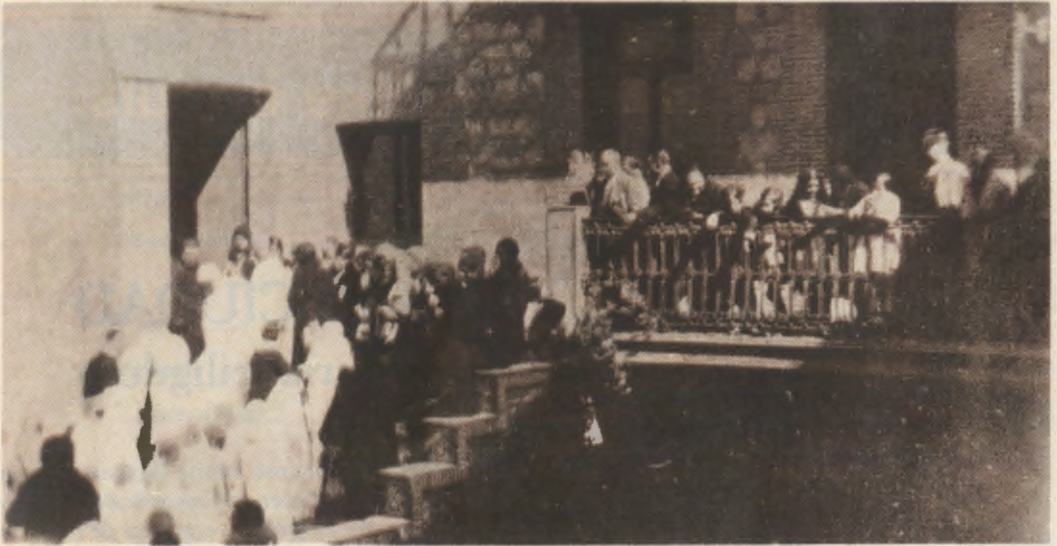
zodanig dat (...) door alle beschimpingen en bedreigingen het voor een priester al een heldhaftige daad op zich was, zich daar te laten zien (9). »

Don Josemaría kwam zondags precies om elf uur aan en bleef ongeveer twee uur. Tijdens de H. Mis die de aalmoezenier van de school opdroeg, begon hij enkele punten van de christelijke leer uit te leggen; daar ging hij na de Mis mee verder. De jongelui die hem vergezelden, in die eerste jaren bijna uitsluitend studenten in de medicijnen, gaven dan de lessen die zij tijdens de week hadden voorbereid. Zonder twijfel deed dit niet alleen de kinderen goed, die zo dichter tot het licht van het geloof werden gebracht, maar vooral ook de studenten zelf; zij verbeterden immers hun eigen godsdienstkennis, en bovendien groeiden in hen de edelmoedigheid en de apostolische verlangens.

De Dienaar Gods moedigde hen aan om hun vrienden uit te nodigen voor de catechese. Zo nam het aantal medewerkers het volgende jaar al aanzienlijk toe. De Vader, zoals Don Josemaría door de studenten genoemd werd, deed daarom alle moeite om andere wijken te vinden met soortgelijke toestanden als in Los Pinos. In een brief, gedateerd 12 augustus 1934, schreef hij aan de vicaris-generaal van het bisdom Madrid, Francisco Morán: *Ik verzoek de Heer Vicaris ons te belasten met een andere catechese, liefst in een moeilijke omgeving, die offers vergt om er naar toe te gaan; want die jongelui zullen deze onaangenaamheden met vreugde aan de Heer opdragen. Zij moet natuurlijk, zoals in Los Pinos, tot de zondagen beperkt blijven; wij mogen niet vergeten dat al deze jonge knapen studenten zijn die ook werkelijk studeren* (10).

Op die manier ontstonden er in de jaren dertig, terwijl het Opus Dei zijn eerste stappen zette, op initiatief van de Stichter steeds meer catecheselessen; zo bijvoorbeeld de catechese in de zogenoemde « volkswijk », die op aanwijzing van de vicaris-generaal, in antwoord op genoemde aanvraag van Don Josemaría, in maart 1935 begon.

Deze activiteiten waren het begin van een vruchtbare arbeid in dienst van de Kerk, waarmee de Stichter zelf was begonnen en die nu in alle landen gedaan wordt waarin het Opus Dei werkt. Het leven van Mgr. Escrivá de Balaguer was één enkele ononderbroken

Deze foto uit die tijd toont ons de Dienaar Gods — links in de deuropening — in het ziekenhuis, op een Eerste-Communiedag.

uitbreiding van christelijke vorming, één niet aflatende uitzaaiing van geloofsleer, een taak waaraan hij zich gaf zonder zich enige moeite te besparen. Door zijn verkondiging schoot het zaad van de Liefde van God wortel in vele harten. *De geloofsleer verkondigen, dat is onze grootste taak. Daarin bestaat het grote apostolaat van het Opus Dei: al die mensen, die op ons wachten, te tonen welk pad rechtstreeks naar de Heer leidt* (11).

De grote gevarieerdheid van apostolische activiteiten, die de leden van het Opus Dei in alle lagen van de maatschappij ontplooiën, zijn in feite een gevolg van het heldhaftige voorbeeld van de Stichter. Daarom staat bij

zulke initiatieven de verbreiding van de geloofsleer op de voorgrond: *Het christelijk apostolaat — en ik spreek nu heel concreet over dat van een doodgewone christen, over dat van de man of vrouw die leeft zoals zijn of haar gelijken — is één grote catechese, waarin de dorst naar God in de anderen wordt opgewekt door middel van een persoonlijke omgang, een echte en loyale vriendschap. Zo helpt men hen een nieuwe horizon ontdekken, op natuurlijke, eenvoudige wijze, zoals ik reeds zei, met het voorbeeld van een goed beleefd geloof, met een vriendelijk woord, maar vervuld van de kracht van de goddelijke waarheid* (12).

(1) *De Weg*, nr. 182.

(2) Brief van 11 maart 1940.

(3) Brief van 28 maart 1940.

(4) Salvador Bernal, *Mgr. Josemaría Escrivá de Balaguer, Ontmoeting met de Stichter van het Opus Dei*, Utrecht-Brussel, 1982, pag. 135.

(5) Getuigenis van Zr. Benita Casado Yagüe, Dienstmaagd van Maria.

(6) Bernal, t.a.p. pag. 201.

(7) Getuigenis van Zr. San Pablo Lemos, Missionaris van de Christelijke Leer.

(8) Getuigenis van Zr. Pilar Angela Hermando Carretero, Missionaris van de Christelijke Leer.

(9) Getuigenis van Zr. San Pablo Lemos.

(10) Brief van 12 augustus 1934.

(11) Brief van 24 maart 1930.

(12) *Als Christus nu langs komt*, nr. 149.

Onder zijn geestelijke impuls

Met zijn heldhaftige trouw aan Gods wil, met voortdurend gebed en boete, heeft Mgr Escrivá zich vol vertrouwen aan zijn arbeid gewijd en 47 jaar lang de apostolische ontwikkeling van het Opus Dei in de hele wereld geïnspireerd en geleid.

De voornaamste taak van het Werk is de vorming van zijn leden, opdat ieder afzonderlijk zijn apostolische arbeid als christen in de wereld en in de maatschappij zal volbrengen.

Het wezenlijke apostolaat van het Opus Dei — met woorden van de Stichter — is datgene dat ieder lid individueel verwezenlijkt in zijn eigen omgeving, in zijn gezin, te midden van zijn vrienden. Dit soort werk valt niet op, is moeilijk om te zetten in statistieken, maar brengt in duizenden zielen die stil en doeltreffend Christus navolgen in hun dagelijkse beroepsarbeid, vruchten van heiligheid voort. (Conversaciones con Mons. Escrivá de Balaguer, nr. 71)

Van de andere kant vertelde hij aan een verslaggever: Daarnaast bevordert het Opus Dei als zodanig in samenwerking met veel mensen die er niet toe behoren — en vaak niet eens christen zijn —, gemeenschappelijke ondernemingen, waarmee het een bijdrage tracht te leveren aan de oplossing van talrijke problemen die de huidige maatschappij te verwerken heeft. Het gaat daarbij om vormingscentra, sociale instellingen, vakscholen, enz. (Conversaciones con Mons. Escrivá de Balaguer, nr. 84)

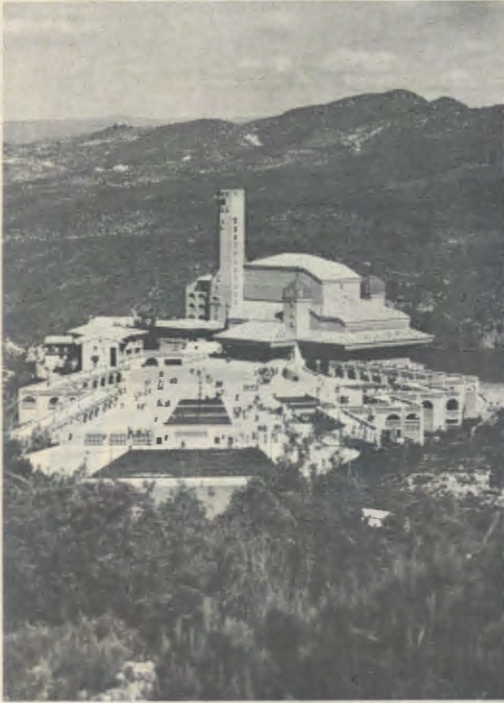
Wij zullen hier een beknopte samenvatting geven van enkele van de vele apostolaatswerken, die — verschillend van aard overeenkomstig de behoeften van tijd en plaats — ontstaan zijn onder de geestelijke impuls van de stichter van het Opus Dei.

TORRECIUDAD Een Mariaheiligdom

Vanuit het Spaanse stadje Barbastro leidt de weg langs de rivier de Cinca door een ruw landschap. Bij El Grado verandert de rivier in een meer. We hebben de stuwdam bereikt. Links, op een steile rots, de oude kapel, een half in elkaar gestorte wachttoren, en hoog boven die twee oude bouwwerken het nieuwe heiligdom met enkele gebouwen eromheen. Hier is dus de plaats van het geestelijke werk waarvan de stichter van het Opus Dei gedroomd had. Tegen de achtergrond van een bijna altijd helderblauwe hemel rijzen de bergtoppen van de Pyreneeën omhoog.

Interieur van het heiligdom van Torreciudad

De stilte nodigt uit tot gebed. Hier in Torreciudad gebeurde iets wat tot de geschiedenis van het Opus Dei behoort. Het was in 1904, toen de Dienaar Gods, twee jaar oud, ernstig ziek werd. De dokters hadden hem al opgegeven. Met een vurig gebed wendde zijn moeder zich tot Onze Lieve Vrouw en enkele dagen later kon zij haar zoon, geheel tegen de verwachting in genezen, als dankbetuiging naar de Mariakapel brengen. De Dienaar Gods heeft vaak over deze bedevaart verteld: *Mijn ouders brachten mij erheen. Mijn moeder droeg mij in haar armen tot bij Maria. Zoals toen gebruikelijk was, reed zij op een rijdier, in de amazonazit. Ze was nogal bang, want de weg was erg slecht* ⁽¹⁾.

Torreciudad is sinds onheuglijke tijden een plaats geweest van mariale vroomheid voor de mensen van die streek. Een oude, door geschiedschrijvers opgetekende traditie leidt zulke bedevaarten terug tot in de elfde eeuw. Mgr Escrivá de Balaguer heeft zich in die 900-jarige keten van pelgrimstochten willen scharen, toen, onder zijn geestelijke impuls, de noodzakelijke middelen werden vergaard om, met goedvinden van de bevoegde kerkelijke autoriteit, een heiligdom op te richten. Met het gerestaureerde beeld daar neergezet, zou het een plaats moeten worden van inner-

lijke bekering onder bescherming van Onze Lieve Vrouw.

Ik verheug mij erover dat Maria in Fatima en in Lourdes zo vereerd wordt; het vervult mij met vreugde dat men onze hemelse Moeder zoveel liefde schenkt. Ook wij willen ertoe bijdragen dat die liefde groeit ⁽²⁾.

Welk doel stond de Dienaar Gods voor ogen bij de oprichting van dit Mariaheiligdom? In een brief schreef hij daarover: *Ik verwacht een uitstorting van geestelijke genade, die God zal geven aan degenen die zijn heilige Moeder aanroepen voor dit beeldje, dat sinds eeuwen zo wordt vereerd. Daarom vind ik het belangrijk dat er hier veel biechtstoelen zijn; dan kunnen de mensen zich in het heilig boetesacrament reinigen en — na de reiniging van hun ziel — hun christelijk leven versterken of vernieuwen, leren de arbeid te heiligen en lief te hebben, en de vrede en de vreugde van Christus in hun huis brengen: de vrede geef ik jullie, de vrede laat ik jullie. Zo zullen zij de kinderen die de hemel voor hen beschikt, dankbaar aanvaarden; zij zullen elkaar in de huwelijksliefde, waardoor zij aan Gods scheppingsmacht deelhebben, met een reine overgave ontmoeten; en God zal in zulke gezinnen niet verstoten worden, wanneer Hij hen waardig keurt uit hun midden mensen te roepen tot persoonlijke, vrije overgave in dienst van de goddelijke belangen* ⁽³⁾.

Na dat bezoek in 1904 in de armen van zijn moeder is de Dienaar Gods nog twee keer als pelgrim in Torreciudad geweest.

De eerste keer op dinsdag 7 april 1970. Aan de opbouw van het nieuwe heiligdom was pas begonnen. In een gebed tot Maria zinspeelde hij op de lange tijd die voorbijgegaan was sinds hij daarheen gedragen werd. *Moeder, vergeef U mij! Sinds mijn tweede jaar tot mijn achtenzestigste! Wat ben ik een arm mens! Maar ik bemin U met heel mijn ziel. Vol vreugde kom ik hierheen om U te kussen, en vol vreugde denk ik aan de duizenden die U hier vereerd hebben en die gekomen zijn om U te zeggen dat zij U liefhebben, en aan de duizenden die nog zullen komen* ⁽⁴⁾.

Rond 11 uur 's morgens stond hij stil op ongeveer een kilometer afstand van de kapel — daar staat nu een kruis langs de weg. Hij trok zijn schoenen uit en liep het laatste stuk blootsvoets op de nog niet geasfalteerde, met steenslag bedekte weg, rustig aan, begeleid door het slechte weer.

Op weg naar de oude bedevaartkerk van Torreciudad op 24 mei 1975 bad de Dienaar Gods met enkelen van zijn zonen van het Opus Dei de Rozenkrans.

Zeer ingetogen ging hij voort, bleef af en toe staan, en bad onderweg de vijftien geheimen van de Rozenkrans.

Na afloop hoorde men hem zeggen: *Ik bemin God de Vader, ik bemin God de Zoon, ik bemin God de Heilige Geest. Ik bemin de Allerheiligste Drieëenheid. Ik geloof in God de Vader, ik geloof in God de Zoon, ik geloof in God de Heilige Geest, Ik geloof in de Allerheiligste Drieëenheid. Ik hoop op God de Vader, ik hoop op God de Zoon, ik hoop op God de Heilige Geest. Ik hoop op de Allerheiligste Drieëenheid. Ik bemin mijn Moeder, de allerheiligste Maagd. Ik geloof in Mijn Moeder, de allerheiligste Maagd, ik hoop op mijn Moeder, de allerheiligste Maagd* ⁽⁵⁾.

Hij had bijna een uur voor die weg nodig gehad: *Het is echt weinig wat ik voor Maria doe, na zesenzestig jaar (...). Niets buitengewoons* ⁽⁶⁾. In de Kapel hief hij het *Salve Regina* aan en bad geknield het oude gebed «Geprezen zij uw reinheid...»

Op 23 mei 1975 bezocht Mgr Escrivá de

Balaguer het heiligdom voor de tweede keer. De bouw was bijna klaar, de dag van de inwijding in zicht. Eerst bezocht hij de oude kapel. Toen hij het nieuwe gebouw zag, zei hij: *Uit eenvoudig aards materiaal hebben jullie goddelijk materiaal gemaakt.* ⁽⁷⁾ En vervolgens: *Hoeveel liefde hebben jullie hierin gestopt!* ⁽⁸⁾

Een maand later — op 26 juni — stierf de Dienaar Gods. Enkele dagen daarna — op 7 juli — werd Torreciudad voor de eredienst geopend met een H. Mis voor de ziel van de overledene. De mensenmenigte die daaraan deelnam, wist dat in de geschiedenis van dit Mariaheiligdom een nieuwe periode begon. Sindsdien zijn er enkele jaren verstreken. In het heiligdom — vooral in de biechtcrypte — voltrekken zich die bekeringen en levensvernieuwingen, ontelbare geestelijke wonderen, die de Dienaar Gods van Onze Lieve Vrouw van Torreciudad had afgesmeekt: *zij zullen zeer talrijk zijn, met grote regelmaat gebeuren, en verborgen blijven, zonder in de statistieken te kunnen worden opgenomen* ⁽⁹⁾.

⁽¹⁾ RHF 20582, pag. 120

⁽²⁾ id. pag. 129

⁽³⁾ id.

⁽⁴⁾ RHF 20159, pag. 501-502

⁽⁵⁾ id. pag. 504

⁽⁶⁾ id. pag. 505

⁽⁷⁾ RHF 20164, pag. 819

⁽⁸⁾ id. pag. 820-822

⁽⁹⁾ id. pag. 1307

Men schrijft ons...

ONVERKLAARBAAR

Sinds elf jaar leed ik aan een oogkwaal: binnen in mijn oog had zich aan het netvlies een membraan gehecht, dat het netvlies naar beneden trok. In Bogotá werd een bloedstolsel, dat mijn netvlies vertroebelde, operatief verwijderd, maar omdat men bang was het netvlies te beschadigen, kon het membraan niet verwijderd worden.

De arts vertelde me dat de druk van het membraan op het netvlies zodanig was dat iedere inspanning tot een losraken van het netvlies zou leiden en tot volledig verlies van het gezichtsvermogen. Hij voegde eraan toe dat men mocht verwachten dat dank zij de vooruitgang in de micro-chirurgie, later eens een operatie mogelijk zou kunnen zijn zonder gevaar voor het netvlies.

De behandeling met medicijnen werd in 1971 gestopt. Tien jaar lang moest ik regelmatig voor onderzoek naar de oogarts, die mij telkens aanspoorde al te grote inspanningen te vermijden in de hoop dat zich eens de mogelijkheid van een operatie zou voordoen. Iets meer dan een jaar geleden zei hij mij, dat dergelijke operaties al gedaan werden, maar dat ik beter kon wachten tot de techniek nog meer was geperfectioneerd.

Op 5 oktober gaf een vriend mij de raad om de genezing van mijn oogkwaal aan Mgr Escrivá aan te bevelen. De volgende dag deed ik dat. Het zal tegen acht uur 's morgens geweest zijn dat ik het gebed op het prentje bad en daarmee mijn zieke oog aanraakte. Om 6 uur 's avonds — ik was op mijn kantoor — merkte ik dat het membraan was losgegaan en ik weer helemaal kon zien. Ik was ervan overtuigd dat er op voorspraak van Mgr Josemaría de Balaguer een wonder was gebeurd.

De dokter kon dat losraken van het membraan niet verklaren, maar hij maakte mij erop attent dat de rimpels die zich op het netvlies hadden gevormd, niet meer zouden verdwijnen. Zonder dat ik medicijnen moest innemen, wilde hij mij een maand later terugzien. Toen ik dan bij hem kwam, zei hij mij dat het netvlies zijn oorspronkelijke plaats weer had ingenomen, zodat het gevaar dat het los zou raken niet meer bestond, en ook dat de rimpels waren verdwenen.

S.C., Guayaquil (Ecuador)

UIT DE GEVANGENIS

Precies één maand geleden werd tegen mij klacht ingediend omwille van een zeer ernstige zaak.

Tot laat in de nacht werd ik door de rijkswacht ondervraagd. Afgemat en uitgeput, heb ik tenslotte een deel van de feiten, die mij ten laste gelegd werden, erkend.

s' Nachts in de gevangenis opgesloten, wachtend op een verder verhoor, heb ik mij Mgr Josemaría herinnerd en vooral wat op zijn voorspraak gekomen werd, naar ik in enkele brochures gelezen had.

Ik moet toegeven dat ik daar voorheen niet in geloofde. Voor mij was een mirakel slechts een kwestie van autosuggestie.

Niettegenstaande alles heb ik mij toch tot hem gericht; ik heb hem gezegd: «Vader, als je een vrachtwagen van 25 T kan doen stilstaan, als je de pijn in enkele uren kan wegnemen en als je zelfs de kracht kan geven om na 15 of 20 jaar te biechten, als je dat alles kan, dan kan je me nu zeker helpen».

Men schrijft ons...

En hij heeft mij geholpen; mijn dossier werd namelijk voor drie maanden opgeschort en indien er ondertussen geen nieuw misdrijf voorkomt, zal de Procureur des Konings het ontslag van rechtsvervolging uitspreken.

Ik moet u er ook op wijzen dat mijn echtgenote en ik onmiddellijk een novene begonnen zijn uit dank aan Mgr Josemaría, gevolgd door een tweede en thans door een derde. Ik had ook beloofd gedurende ten minste één jaar een tiende van mijn zakgeld, hetzij 100 BF per maand, te storten voor de verspreiding van uw brochure.

Ik geloofde niet in de kracht van het gebed, noch in de mirakels, nu echter wel.

X.X., Welkenraedt (België)

NOG VOOR HET EIND VAN DE NOVENE

Ik ben blij u te kunnen meedelen, dat mijn gebed tot Mgr Josemaría niet vergeefs is geweest. Via een vroegere leerling van het Kianda College hoorde ik van hem, maar toen had ik niet zoveel belangstelling. In de afgelopen maand werd mijn oom ontvoerd. Men eiste losgeld, anders zou hij worden gedood. Wij waren allemaal zeer bezorgd. Toen herinnerde ik mij gunsten te hebben gelezen die op voorspraak van Mgr Josemaría werden verkregen. Wij begonnen aan een novene. Voordat die ten einde was, was mijn oom al vrij.

Het was een wonder. Nooit hadden wij zoiets dergelijks meegemaakt; wij waren zeer verrast. Mijn familie en ik hebben nu besloten ons hele leven lang tot Mgr Josemaría te bidden, omdat hij ons zo'n grote weldaad heeft bewezen. Wij danken de goede en heilige Mgr Josemaría, die ons op zo'n wonderbare wijze heeft geholpen. Wij weten dat we alles zullen verkrijgen wat wij vertrouwend op zijn voorspraak van hem afsmeken.

A.N., Kampala (Oeganda)

ONS WONINGPROBLEEM

Wij zochten een woning in de buitenwijken van Londen, bij Wimbledon, waar mijn vrouw een aanstelling als onderwijzeres had gekregen. Na verschillende mislukte pogingen vroegen wij Mgr Escrivá dringend om hulp. Op dezelfde dag belde ik verschillende makelaars op.

De volgende dag kregen wij met de post drie aanbiedingen. Toen we de woning bezichtigden die ons het meest geschikt leek, leerden wij de eigenares kennen: een alleenstaande weduwe, die reeds lange tijd moeite had gedaan om haar huis te verkopen, omdat zij naar haar geboorteplaats wilde terugkeren. Terwijl zij ons haar woning liet zien, vonden wij haar steeds sympathieker worden. Het trof ons vooral aangenaam, dat noch het kruisbeeld noch afbeeldingen van Maria ontbraken. Misschien verbaasden wij ons daarom niet zo erg, toen wij op haar nachtkastje in de slaapkamer een nogal beduimeld prentje van Mgr Escrivá ontdekten. Mijn vrouw riep uit: « Wij hebben tot deze priester gebeden, om ons een woning te laten vinden! »

En de eigenares antwoordde: « En ik heb tot hem gebeden om dit huis kwijt te raken. » Natuurlijk werden we meteen goede vrienden.

A.S., Londen (Engeland)

PROGNOSES DIE NIET UITKWAMEN

In het studiejaar 1975-1976 studeerde ik in een plaats vlakbij Córdoba. In december voelde ik wat pijn in mijn linkerknie, die ik weet aan een schop tijdens een voetbalwedstrijd. Op 12 december merkte ik bij het spelen dat ik nauwelijks nog kon lopen. Ik begon te hinken en al gauw kon ik mijn been niet meer bewegen.

Tijdens de kerstvakantie, die ik thuis doorbracht, werd de pijn erger. Toen ik bij de hervatting van de colleges in Córdoba terugkwam, moest ik meteen naar de dienstdoende arts. Hij stuurde mij naar een huidarts, die röntgenfoto's maakte en bloed afnam en mij toen naar Alicante verwees. Op 8 februari werd er een tumor in het bot van mijn linker dijbeen geconstateerd. Ik had daar toen nog nooit van gehoord. Mijn familie bracht mij naar Valencia. Het onderzoek hier bevestigde de vorige diagnose: een kwaadaardige tumor. De dokters gaven mij nog maar een korte tijd om te leven; op z'n hoogst nog zes maanden, indien ik mijn been zou laten amputeren.

De ernst van mijn toestand werd mij pas duidelijk toen de dokter mij meedeelde, dat beenamputatie nog de enige mogelijkheid was, die dan ook zo spoedig mogelijk moest plaatshebben. Ik werd door droefheid en wanhoop overvallen, maar een kwartier later had ik mijn toestemming voor de operatie gegeven.

Ik ging van de veronderstelling uit dat met de amputatie het ergste achter de rug was, maar die veronderstelling was niet juist; na elk van de vierenvijftig therapeutische behandelingen bleef ik dagenlang uitgeput en vol angst.

Ondertussen had ik iets meer over mijn ziekte gehoord en zelfs iets daarover gelezen. Ik was rustig en bereid te sterven. Ik wist dat velen voor mij baden. Ook ik bad veel tot God, Hij zou mij in leven kunnen houden, en ik riep dikwijls de voorspraak in van Mgr Escrivá de Balaguer.

De tijd verstreek. Na ongeveer een jaar kreeg ik weer levensvreugde. Intussen ben ik definitief genezen verklaard. Voortdurend dank ik God dat Hij mij op voorspraak van Mgr Escrivá de Balaguer, aan wie ik me voortaan aanbeveel, deze genade geschonken heeft.

J.R., Alicante (Spanje)

NA ZEVENENTWINTIG JAAR

Ik ben 27 jaar, kom uit Oeganda en woon nu in Kenia. Toen ik in juni 1981 hierheen kwam, vertelde men mij dat Mgr Escrivá de Balaguer gunsten verleent aan veel mensen over heel de wereld.

Samen met mijn oom en met mijn hele familie begonnen wij aan een novene tot Mgr Escrivá met de bede dat hij mij bij mijn dagelijkse aanvallen van astma zou helpen, die voor mij een zeer ernstig probleem vormden.

Toen wij in de laatste week van juli onze novene beëindigd hadden, was mijn gezondheidstoestand aanmerkelijk verbeterd. Na zevenentwintig jaar kan ik me nu iedere dag douchen zonder daarna 's nachts aanvallen van astma te krijgen. Ik ben Mgr Escrivá zeer dankbaar voor zijn voorspraak. Mijn familie en ik bidden dat ik helemaal zal genezen.

P.M.-A., Nairobi (Kenia)

Na een eerste stap, namelijk het lezen van de geschriften van de Stichter van het Opus Dei, heb ik het Gebed op mijn werktafel geplaatst: zo kan het elk uur van mijn werktijd vergezellen, het getuigt van mijn vertrouwen in de Dienaar Gods en van mijn wens meer Hoop te beleven.

Enkele weken geleden heeft zich een ernstige moeilijkheid voorgedaan voor mij en mijn gezin. Mijn talrijke pogingen om een oplossing te vinden bleken nutteloos; de moeilijkheden werden steeds maar groter en uiteindelijk heb ik mijn toevlucht genomen tot de voorspraak van Mgr Escrivá de Balaguer.

Het Gebed geëindigd, verneem ik per telefoon dat de procedure, die een einde maakt aan mijn moeilijkheden ingezet werd; het einde van de tunnel werd zichtbaar.

Men schrijft ons...

Diep ontroerd, ben ik begonnen de Stichter van het Opus Dei te danken en ik heb het lot van mijn gezin in zijn gezegende handen gelegd.

Per omschrijving laat ik u een kleine gift geworden voor de uitgave en de verspreiding van het Informatiebulletin. In de toekomst hoop ik dit nog te kunnen herhalen, doch met wat meer edelmoedigheid.

Ik heb het vurig verlangen een dag naar Rome te kunnen gaan om Mgr Escrivá te danken.

X.X., Brussel (België)

Twee maanden nadat ik mijn baan verloren had, werd ook mijn man werkloos, omdat in zijn onderneming de computer werd ingevoerd. Ik was de wanhoop nabij en beval de zaak Mgr Escrivá aan. Mijn man heeft een nieuwe baan gevonden. Ik stuur een gift voor het apostolaatswerk.

G.C., Matraville (Australië)

Enkele maanden geleden leed mijn nicht aan een ernstige overspanning en een psychische crisis, die opname in een ziekenhuis noodzakelijk maakte. Wij hebben haar aan Mgr Escrivá de Balaguer aanbevolen. God zij dank is zij nu weer thuis en haar toestand is zo verbeterd dat zij al weer buitenshuis kan werken. Wij blijven bidden dat de Heer op voorspraak van zijn Dienaar Mgr Escrivá haar volkomen genezing en geestelijk evenwicht geeft.

Als steun voor het drukken en verzenden van het Informatiebulletin stuur ik een bescheiden gift. Het is mijn vurigste wens dat het Heiligverklaringsproces van Mgr Escrivá snel vorderingen maakt!

R.B., Miami (Verenigde Staten)

Daar ik sinds enkele tijd in moeilijkheden was, heb ik mij tot God gericht; op zekere dag ging ik een kerk binnen en viel op het gebed voor privé-gebruik van Mgr Josemaría Escrivá; sindsdien is er een nieuw licht in mijn leven gekomen, ik geloof dat ik opnieuw tot het leven gekomen ben, alsoof ik een tweede keer geboren was in Jezus Christus; door bemiddeling van Mgr Escrivá ben ik er zeker van dat ik mijn zwakheden en zorgen kan overwinnen; ik zal hem nooit voldoende kunnen danken mij het geloof te hebben doen terugvinden en mij een onmetelijke hoop in de toekomst geschonken te hebben, alsook de overtuiging, de vreugde en de hoop in een beter leven; daarbij aanvaard ik met genade en nederigheid alle beproevingen die O.L. Heer mij zendt of zenden zal.

J.P.M., Brussel (België)

In januari werd mijn schoonmoeder ziek door een ernstig ongeneselijk kankergezwell. Vanaf februari konden we er elk moment op rekenen dat zij zou sterven. Zij wist ook hoe haar toestand was. Desondanks was zij niet bereid te biechten en het Sacrament van de stervenden te ontvangen. Ik richtte mij met behulp van het gebedsprentje tot Mgr Escrivá. In april kwam mijn schoonmoeder om organisatorische redenen in een ander ziekenhuis. Ik bad door tot Mgr Escrivá. Eind april ontving mijn schoonmoeder zonder moeilijkheden de sacramenten en stierf enkele dagen later in vrede met God. Ik ben er zeker van dat Mgr Escrivá haar geweldig geholpen heeft.

J.B., Wenen (Oostenrijk)

Ik was in Scherpenheuvel met mijn moeder en haar vriendin om te bidden tot O.L. Vrouw. Daar zagen wij één van de informatiebladen over Mgr Escrivá de Balaguer liggen en wij waren zo vrij om er één te nemen en te lezen. Wij hadden nog nooit van Mgr Escrivá

gehoord. Ik heb dus dit blad met veel aandacht gelezen en daar ik op dat ogenblik juist heel wat twijfels had of ik mijn werk kon houden, heb ik gebeden en op de voorspraak van de Stichter van het Opus Dei heb ik mijn werk kunnen behouden. Het hing ervan af of ik mijn vast kontrakt zou gekregen hebben in de firma waar ik voor werk. En dat is inderdaad gebeurd. Mgr Escrivá de Balaguer, dank u!

D.D.M., Leuven (België)

Sinds drie maanden is mijn zoon werkloos. Overal waar hij solliciteerde, werd hij afgewezen, en dat meermalen. Hij had de moed reeds verloren, toen ik op een goede dag van een kennis het Informatiebulletin kreeg van de Dienaar Gods Josemaría, de Stichter van het Opus Dei. Ik maakte het voornemen hem om zijn voorspraak te vragen voor mijn zoon. Het duurde niet lang, en mijn zoon vond werk, wat ik nauwelijks voor mogelijk had gehouden. Alles kwam op een onvoorziene en heel « toevallige » manier tot stand. Ik ben Mgr Josemaría erg dankbaar.

J.P., Chojnice (Polen)

Berichten over het Zaligverklaringsproces van Mgr. Josemaría Escrivá de Balaguer

Op 12 mei 1981 begon in het Algemeen Vicariaat van het bisdom Rome het informatieproces over het leven en de deugden van de Dienaar Gods. Op de 18de van die zelfde maand had in Madrid de eerste zitting plaats van het Tribunaal, om de getuigenverklaringen in de Spaanse taal af te nemen.

De Postulatie van de Zalig- en Heiligverklaring van Mgr Josemaría Escrivá de Balaguer heeft een lange lijst van getuigen gepresenteerd, die de Stichter persoonlijk kenden, en die over de verschillende perioden van zijn leven, vanaf zijn kinderjaren tot aan zijn zalig afsterven, verklaringen kunnen afleggen. Vóór de zomer van 1982 had reeds de helft van de door de Postulatie aangebrachte getuigen hun verklaring afgelegd.

Eveneens in Madrid had er van 21 januari tot 3 april 1982 een bijzonder proces plaats over een buitengewone genezing, die aan de voorspraak van de Dienaar Gods wordt toegeschreven. Het gaat hier om een kloosterzuster die ineens van kanker werd genezen. Het Tribunaal verzamelde de getuigenverklaringen en de medische gegevens en heeft die voor verder onderzoek naar de Congregatie voor Zalig- en Heiligverklaringsprocessen doorgestuurd.

UITGEGEVEN WERKEN VAN Mgr. ESCRIVÁ DE BALAGUER

De Weg

« Mgr Escrivá de Balaguer heeft iets geschreven, dat meer is dan een meesterwerk; hij heeft zijn inspiratie geput regelrecht uit zijn hart en regelrecht naar het hart van de lezer gaan ook de korte paragrafen, die samen *DE WEG* vormen... Het is een programma van heiligheid, maar zonder het starre en eerder afstotende van een « wetboek ». Hier spreken tegelijkertijd de broederlijke warmte van de schrijver, en de vaderlijke bezorgdheid waarmee hij ziet, begrijpt, corrigeert, niet door te dreigen, maar door te overtuigen. » (*L'Osservatore Romano* 24-3-1950).

Het boek beleefde zijn eerste uitgave in 1934 (Cuenca - Imprenta Moderna) onder de titel *Consideraciones Espirituales* (Geestelijke Beschouwingen). Sindsdien is het aantal uitgaven in versneld tempo gestegen tot 189, in 35 talen met een totale oplage van 3.141.395 exemplaren.

Santo Rosario

Een boek met meditatie over elk van de vijftien mysteriën van het leven van Christus en van de H. Maagd Maria, zoals men die overweegt bij het bidden van de Rozenkrans.

De eerste editie in het Spaans verscheen ook in 1934. Sindsdien zijn 65 edities in 14 talen verschenen, met een oplage van 391.300 exemplaren.

Conversaciones con Mons. Escrivá de Balaguer

Tijdschriften en dabladen stelden Mgr Escrivá concrete vragen over onderwerpen die hun lezers konden interesseren. Mgr. Escrivá antwoordde schriftelijk en volledig op de vragen, die hem gesteld waren. In dit boek is de volledige tekst opgenomen van deze vraaggesprekken.

De eerste editie is van 1968. Daarna zijn er 32 edities in 7 talen gepubliceerd, met een oplage van 257.800 exemplaren.

Als Christus nu langs komt

Het boek bevat enige van de vele homilieën en preken die Mgr. Escrivá de Balaguer heeft gehouden in zijn leven als priester. Het is een uiteenzetting van de christelijke leer en leefwijze, die sterk aanspreekt. In de stijl van de schrijver gaan theologische diepte en duidelijkheid samen.

De eerste editie kwam uit in maart 1973. Tot nu toe zijn er reeds 45 edities in 8 talen verschenen, 325.454 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1978.

Amigos de Dios

Weer 18 homilieën zijn in dit boek verzameld, waarin de schrijver de christelijke deugden tot thema maakt van zijn vriendschappelijk gesprek met God.

Het boek, dat evenals het hiervoor vermelde, in een intieme en directe stijl geschreven is, verscheen in 1977. Er bestaan thans 27 edities in 6 talen, 229.973 exemplaren. De huidige Prelaat van het Opus Dei, Mgr. Alvaro del Portillo, schreef een inleiding.

La Abadesa de las Huelgas

Dit boek bevat een diepgaande studie over het buitengewone verschijnsel van de Abdis van het beroemde klooster van Las Huelgas bij Burgos, die een bijna bisschoppelijke jurisdictie bezat; de schrijver heeft dit geval bestudeerd uit de oorspronkelijke bronnen en documenten.

De eerste editie is van 1944; de tweede van 1974.

De Kruisweg

Een nieuw postuum werk van Mgr Escrivá de Balaguer, vrucht van de overweging van het lijden van Onze Heer.

Het werk werd geschreven als hulp bij het gebed en om ons ertoe te brengen onze zonden steeds meer te betreuren en dankbaarder te zijn jegens de Heer, die ons heeft gered met de prijs van zijn Bloed.

De eerste editie is in februari 1981 uitgekomen. Daarna verschenen er 19 edities in 8 talen met een oplage van 177.264 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1983.

De Nederlandse edities van de werken van Mgr. Escrivá zijn verkrijgbaar via de boekhandel en bij DE BOOG : Acacialaan 8 A, 1990 Hoeilaart.

GEBED

voor privé-gebruik

God, U hebt uw dienaar en priester Josemaría rijkelijk begenadigd en hem uitgekozen als een trouw instrument om het Opus Dei te stichten, dat een weg is ter heiliging van het beroep en van de dagelijkse plichten van de christen. Geef, dat ook ik U in alle omstandigheden van mijn leven moge liefhebben en met vreugde en eenvoud ten dienste moge staan van uw Kerk, de Paus en de zielen, om de wereld het licht van het geloof en van de liefde te schenken. Gewaardig U uw dienaar Josemaría te verheerlijken en verleen mij op zijn voorspraak de gunst die ik U vraag... (eigen intentie). Amen.

Onze Vader, Wees Gegroet, Eer aan de Vader.

Overeenkomstig het decreet van Paus Urbanus VIII verklaren wij, dat dit Informatiebulletin niet de bedoeling heeft vooruit te lopen op het oordeel van de Kerk, en dat dit gebed niet bestemd is voor gebruik in openbare godsdienst oefeningen.

MEDEDELINGEN

Wij zijn dankbaar voor de vele brieven die ons bereiken. Zij zijn een getuigenis van de particuliere devotie waarmee zoveel mensen over de gehele wereld bidden tot God onze Heer en daarbij de voorspraak inroepen van Mgr Escrivá de Balaguer. Wegens gebrek aan ruimte publiceren wij slechts passages uit enkele brieven, die aldus bekomen **gunsten** verhalen.

Dit Informatiebulletin wordt **gratis** verspreid. Degenen die financieel wensen mee te helpen aan de uitgave en verspreiding van dit blad, kunnen gebruik maken van het stortingsformulier dat hierbij ingesloten is.

Bij voorbaat danken wij onze lezers die ons **namen en adressen** sturen van personen die, naar hun mening, belangstelling kunnen hebben voor dit Informatiebulletin en/of prentjes met het gebed voor de privé-devotie. Hiervoor kan men gebruik maken van het hierbij ingesloten formulier.